

ارزیابی ویژگی های مسکن در شهرهای کوچک (نمونه موردی: شهر بهار)

امیر رحمانی^{۱*}، مهناز اکبری^۲، شهناز اکبری^۳

^۱ کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان

^۲ کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه خوارزمی

^۳ دانشجوی کارشناسی ارشد مردم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکز

چکیده

امروزه مسکن به مفهوم سرپناهی برای رسیدن به سکون و آرامش به عنوان اصلی ترین کاربری اراضی محسوب شده و برنامه ریزی و طراحی آن در یک شهر، بخش اساسی مطالعات شهرسازی است. در پژوهش حاضر، ویژگی و اهمیت مسکن در شهرهای کوچک مورد ارزیابی و تحلیل قرار گرفته است. این پژوهش کاربردی به روش توصیفی و اسنادی و با هدف بررسی مسکن در شهرهای کوچک، عوامل مختلف را مورد ارزیابی و تحلیل قرار داده است. جامعه آماری آن، شهر بهار با ۲۱۶۷۸ نفر جمعیت و از شهرهای کوچک ناحیه میانی استان همدان می باشد. نتایج حاصل از بررسی نشان می دهد که در شهر بهار می بایست از یک جهت کیفیت سکونت را ارتقاء داد و از جهت دیگر فعالیت های خانه سازی را بدون خلل ایجاد کردن در بافت قدیمی و تاریخی شهر و اراضی کشاورزی اطراف منطقه، توسعه داد، همچنین در این منطقه اولویت قرار دادن استفاده از مصالح و امکانات بومی، شیوه های ساخت و سازگاری کاربری ها نیز باید مورد تاکید قرار گیرد.

واژه های کلیدی: مسکن، شهرهای کوچک، کاربری مسکونی، سازگاری کاربری ها، شهر بهار